

στ. 3179 (ἐκδ. WWagner σ. 331) «λαλῶ τον, τί λιγοθυμείς καὶ ἀνατρομάσσεις ὅλος;» Συνών. ἀνατσουλώνω **2β**, τρομάζω. **2)** Συγκλονίζομαι, σείομαι Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. Μακεδ. (Γκριντ.) Ρόδ. Σύμ.: Ἄσμ.

Ψυχομαχάει ὁ Διγενὴς κ' ἡ γῆς ἀνατρομάζει Κέρκυρ.

Βρέχουν, χιονίζουν τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι χαλαζώνουν
Κι ἡ θάλασσα ταραζίτι κι ἡ γῆς ἀνατρομάζει

Γκριντ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναταράζω **2**.

Β) Μετβ. **1)** Κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ, ἐκφοβῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κύπρ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Μ' ἀνατρόμαξες ἔτσι ποῦ μπήκες ξαφνικά Λεξ. Πρω. Ἀνατρόμαξες τὸ παιδί Λεξ. Δημητρ. Ἀνατρόμαξες με ἔτσι ἄξυπ-πα ποῦ ἦρτες Κύπρ. Οὐ Κατσαντώνης 'ς τ' Ἀγραφα εἶχε ἀνατρομάξ' τ'ς Τούρκ'ς Εὐρυταν. || Ἄσμ.

Φάτε καὶ πῆτε, μπρὲ παιδιά, χορέψ'τε, τραγουδάτε,
μὴν πάῃ κ' ἐρθῇ ὁ Τσαμαδὸς καὶ σὰς ἀνατρομάξῃ

Ἡπ. Συνών. ἀγριεύω **3**, τρομάζω, φοβερίζω, φοβίζω. Πβ. ἀγριώνω **2**. **2)** Ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι τινὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν ἀνιτρόμαξα. Συνών. σιχαίνομαι.

*ἀνατρομαλίζω, μέσ. ἀνατρομαλ-λίζομαι Ρόδ. ἀνετρομαλ-λίζομαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τρομαλίζω.

Τρέμω ἔνθ' ἀν.: Ὁ ἔρως ἔμεινεν 'ς τὴ βροχὴ κι ἀνετρομαλ-λίζετο κ' ἐτουρούριζε κι ἀνεστέναζεν ἀπὸ τὴν καρδιά του Κάρπ. || Παροιμ. φρ. Ἀνετρομαλ-λίζεται σὰν τὸ χούλ-λη (ἐπὶ τῶν ὑπερμέτρως ριγούντων) αὐτόθ. Πβ. ἀνατρέμω, συγκρουώνω, τρομαλίζω.

ἀνατρουλλαρίκι ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνετρουλλαρίκι Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. τρουλλαρίκι.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζεται τρουλλός: Μὴ δὲ γεμίσης ἀνετρουλλαρίκι, ρήγλα τ' ἄφησε ἀπὸ νὰ δοῖς νὰ τὸ φέρῃς. Συνών. κουμουλάρι, τρουλλαρίκι.

*ἀνατροχαλιάζω, μετοχ. ἀνατροχαλιασμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τροχαλιάζω.

Ὁ κατακείμενος εἰς σωρούς λίθων, εἰς τρόχαλα, κατηρειπώμενος: Σπίτι ἀνατροχαλιασμένο.

ἀνατσιγγρίζω Λεξ. Δημητρ. ἀνατσιγγρίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνατσιγγρῶ Μακεδ. (Σιάτ.) ἀνατσιγγράω Ἡπ. (Ἄρτ.) ἀνατσιγγράω Πελοπν. (Μεσσ.) ἀνατσιγγράου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τσιγγρίζω.

Ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω τινὰ ἔνθ' ἀν.: Μὴ τοὺς ἀνατσιγγρίζῃς Λεξ. Δημητρ. Τί τ' ἀνατσιγγρίζῃς ἔτσι; Ζαγόρ. Μὴ τὸν ἀνατσιγγρίζῃς τώρα Σιάτ. Ἀνατσιγγρίστηκε με τὰ λόγια ποῦ τοῦ 'πες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγγρίζω **1**, ἀγριώνω **1**, ἀναγγρίζω **A 1**, ἀναγκάζω **A 2**, ἀναγριώνω **1**, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

ἀνατσούλωμα τό, Κρήτ. ἀνιτσούνουμα Ἱμβρ. ἀνατσουτσούρωμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατσουλώνω. Ὁ τύπ. ἀνατσουτσούρωμα κατ' ἀναδίπλ.

1) Ἡ ἀνόρθωσις τῶν τριχῶν, φρικίαισις, κυρίως τῆς γαλῆς ἀμυνομένης ἐναντίον κυνὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) **2)** Ἀνάπτυξις, σωματικὴ αὐξησις Ἱμβρ. **3)** Ἀνάρρωσις Ἱμβρ. Κρήτ.: Ἐδὰ 'ς τ' ἀνατσούλωμα πρέπει νὰ τρώς καλὰ Κρήτ.

ἀνατσουλώνω Κρήτ. ἀνατζουλώνω Κρήτ. ἀνετσουλώνω Α.Κρήτ. ἀνιτσ'νώνου Ἱμβρ. Σαμοθρ. ἀνατσουρώνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνατσουσουρώνω Λεξ. Γαζ. (λ. ἀντιφρίσσω) ἀνιτσουτσουρώνου Σάμ. Μέσ. ἀνατσουρώνομαι Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνατσουτσουρώνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ.) — ΑΠαπαδιαμαντ. Χριστουγενν. διηγ. 50 ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 86 ἀνατσουτσουρώνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) ἀνατσουτσουρώνουμι Θεσσ. (Ζαγόρ.) Σκιάθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τσουλώνω. Τὸ ἀνατσουσουρώνω κατ' ἀναδίπλ.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, φρίττω Θεσσ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ.) Σάμ. Σκιάθ. — ΑΠαπαδιαμαντ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Γαζ.: Οὐ γάτιους ἀνιτσουτσούρουσι Σάμ. Ἀνατσουτσουρώθ'καν οἱ τρίχες τ' κιφαλιού μ' Ζαγόρ. «Ἐλαφρὸς κόλαφος ἠκούσθη καὶ συγχρόνως φωνὴ παραδόξου ὄντος μελανοῦ τὴν ὄψιν, με μαλλιά ἀνατσουτσουρωμένα, με ἀλλόκοτα ράκη ὡς ἐνδυμασίαν» ΑΠαπαδιαμαντ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω **1**.

2) Ἐξαγριοῦμαι κατὰ τινος, ἀντιμετωπίζω μετὰ θυμοῦ τινὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σάμ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀνατσουρώθ'κα κ' ἰγὼ μόλις τοὺν εἶδα Ζαγόρ. Σὰν τ' ἀνατσουρώθ'κα μιὰ φουρά, τοὺν ἔμασαν τὰ κάτ'ρα (ὅταν ἐξηγριώθην ἐναντίον του, ἐφοβήθη πολὺ) αὐτόθ. Συνών. ἀναματσώνω **B 1**.

β) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι, ταραττομαι Πελοπν. (Κυνοῦρ.): Ὁ γάιδαρος ἀπὸ τοῖς φωνῆς καὶ τὰ χτυπήματα ἀνατσουτσουρώνεται καὶ τρέχει νὰ φύγῃ. Συνών. ἀναφαντιάζω, ἀναφαντώνω **2**, ξαφνίζομαι (ἰδ. ξαφνίζω), ξυπάζομαι (ἰδ. ξυπάζω), τρομάζω. **γ)** Κάμνω τὸν γενναῖον, θρασύνομαι Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Ἀνατσουρώνεται ὁ καμπούρης μπρὸς 'ς τὸ σακάτη (ὁ ταπεινὸς καὶ ἀσθενὴς πρὸς τοὺς ἴσους του παλληκαρεύεται) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακαρδώνω (I) **1β**, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, ἀναματσώνω **B 2**, ἀντρετεύομαι (ἰδ. ἀντρετεύω), κοκορεύομαι. **δ)** Ὑπερηφανεύομαι Σάμ. Συνών. μεγαλοπιάνομαι (ἰδ. μεγαλοπιάνω), περηφανεύομαι.

ε) Λαμβάνω ὕψος κομπασμοῦ, αὐταρεσκείας ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ἀνατσουτσουρώνεται καὶ μπαίνει μπροστὰ 'ς τὸ χορό. **3)** Αὐξάνω, ἀναπτύσσομαι, ἐπὶ φυτῶν, ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἱμβρ. Κρήτ. Σαμοθρ.: Ἀνατσουλώνει τὸ σπαρμένο - τὸ παιδί Κρήτ. Ἀνιτσ'νώσαν τ' ἀρνὰ Ἱμβρ.

4) Ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, ἀναρρωνύω Ἱμβρ. Κρήτ. Σαμοθρ.: Ἀκόμη δὲ δορεῖ ν' ἀνατσουλώσῃ με τὴ γριππὴ Κρήτ. Ἀρρώστ'σι κι δὲ δορεῖ ν' ἀνιτσ'νώθ' Ἱμβρ. Συνών. ἀναδίνω **B 1γ**, ἀναζουμώνω, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρδώνω (I) **1**, ἀναπιάνω **12**, ἀναπλωρίζω **B 2**, ἀναπουπουλίζω, δυναμώνω, καρδαμώνω.

ἀναύγιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀναύγητος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *αὐγιστός < αὐγίζω. Τὸ ἀναύγητος κατὰ τὰ ἐκ περισπωμένων ρ. παραγόμενα. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναύγητος.

Ὁ μὴ λευκανθεὶς διὰ πλύσεως ἢ ὁ μὴ δυνάμενος εὐκόλως νὰ λευκανθῇ, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἔνθ' ἀν.: Τὰ λώματα ἀναύγιστα ἐπέμ'ναν (τὰ ἐνδύματα ἔμειναν ἀν.) Τραπ. Λώμαν ἀναύγητον Χαλδ. Συνών. ἀλεύκαντος, ἀλεύκαστος, ἀλεύκιστος, ἄλευκος.

ἄναυλα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄναυλος.

1) Ἀνευ ναύλου, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τις ναῦλον Σκόπ. Σύμ.: Ἀναυλα πῆγα κ' ἦρθα Σκόπ. **2)** Ἀκουσίως, βίαι,

μέ κακὸν τρόπον (ἢ σημ. ἐκ τῆς μεταφορᾶς τῶν καταδίκων τῶν ἀποστελλομένων εἰς ἀνώτερα δικαστήρια ἢ φυλακὰς χωρὶς νὰ πληρώσωσι ναῦλον) κοιν.: Φρ. "Εφυγε ἀναυλα. Θὰ σὲ κάμω νὰ φύγῃς ἀναυλα. Θὰ σὲ στείλω ἀναυλα κοιν. Νὰ σὲ κάμω θέλει νὰ βρῇς τὴν στράτα ἀναυλα! (ἀπειλὴ) Κρήτ. Τὸν ἐδίωξα ἀναυλα (τὸν ἐξεδίωξα) Λεξ. Πρω.

3) Ἀδικαιολογήτως, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, ἀδίκως Λεξ. Δημητρ.: "Αναυλα πῆγε ἀπὸ κακοκεφαλιά του. Τὸν ἔστειλαν ἀναυλα (ἐνν. οἱ ἱατροὶ εἰς τὸν Ἄδην).

ἀναυλιὰ ἢ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναυλος*.

Ἡ ἔλλειψις ναύλου, ἥτοι μισθώματος πρὸς μετακόμειν ἐμπορεύματος ἐνθ' ἀν.: "Εχω ἀναυλιὰ Θήρ.

ἀναυλος ἐπίθ. Εὔβ. ("Ορ.) — Λεξ. Δεὲκ Αἰν. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναυλους Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *ναῦλος*.

1) Ὁ μὴ ναυλωθεὶς, ἐπὶ πλοίου Σκόπ.: Βρῆκα μὲ γουλέττα ἀναυλ'. Συνών. *ἀναύλωτος*. 2) Ὁ ταξιθεύων ἄνευ καταβολῆς ναύλου Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δεὲκ Αἰν. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: "Αναυλους φεύγον (χωρὶς νὰ ἔχω νὰ πληρώσω τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς μου) Αἰτωλ. 3) Ὁ μετὰ σπουδῆς καὶ ἄκων ἀναχωρῶν ἐνθ' ἀν.: "Πὸ καλοῦθες τάχατες ἦρτε; τὸν ἔφερα ἐγὼ ἀναυλο "Ορ. "Εφυγε ἀναυλος ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Δημητρ.

ἀναύλωτος ἐπίθ. Ἄνδρ. — Λεξ. Δεὲκ Βυζ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **ναυλωτός* < *ναυλὼν*ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἐπὶ ναύλῳ μισθωθεὶς, ἐπὶ πλοίου καὶ πλοιοκτῆτου ἐνθ' ἀν.: "Εμεινε τὸ καράβι ἀναύλωτο Λεξ. Δημητρ. "Εχω ἀκόμη τὸ πλοῖο ἀναύλωτο Λεξ. Πρω. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀναύλωτος Ἄνδρ. Συνών. *ἀναυλος* 1.

ἀναφαίνω Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναφαίν-νω Κύπρ. ἀνεφαίνω Κάσ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνιφαίνου Σαμοθρ. ἑνεφαίνω Κάσπ. Κάσ. Σύμ. Τηλ. Μέσ. ἀναφαίνομαι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σῦρ. ἑνεφαίνομαι Θράκ. (Καλλίπ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Τὸ ἀρχ. *ἀναφαίνω*.

1) Φανερώων, ἐκδηλώνω Πόντ. (Οἶν.): "Εἶδει πόνον καὶ κ' ἀναφαίν' αὐτο (ἀντὶ κ' ἀναφαίνει αὐτο). β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. παρουσιάζομαι, προβάλλω, ἐμφανίζομαι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰκαρ. Κάσπ. Κάσ. Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σαμοθρ. Σύμ. Τηλ. — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ.: "Νέφανε νὰ δῆς Σύμ. "Νεφαίνει ἀπὸ τὴν πόρταν ἕναν θεοῖον (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. "Νέφανε νὰ σοῦ πῶ ἕνα λόο Τηλ. Ἀνέφανε τὸ καῖκι Λεξ. Δημητρ. Ἐνέφανεν ἀπὸ τὴν θαλατῦρα Σύμ. "Εφ' γι σὺ δαχα κι ἀκόμα δὲν ἀνέφανι Σαμοθρ. Ἐνέφανεν ἡ σκάφη του (πλοῖον) Σύμ. Δὲν ἀναφάνηκες καθόλου τόσες μέρες Λεξ. Δημητρ. Ἐφέτι δὲ ἑνεφανήκανε καθόλου ξένοι κρασαῖδες καὶ δὲ θὰ ἔχουνε τιμὴ καλὴ τὰ κρασιὰ Γαλανᾶδ. || Παροιμ. φρ.

Τὰ σύγγεν' ἀλλαργέφανε κι ὁ ἥλιος ἀναφάνηκεν (ἢ ἀλήθεια διαλάμπει) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Σκύβγω πιάνω πετραδάκι | κι ἀνεφαίνει κοριτσάκι Κάσ.

Πάνω 'ς ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ δράκως ἀναφαίν-νει Κύπρ.

Φυσᾶ βορρᾶς, δὲ φαίνεται, | νοτῆς, δὲν ἀναφαίνεται Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Καὶ ἑνεφάνηκε, καλέ, | τρὶ κλώνε βασιλικέ, καὶ ἑνεφάνηκεν ὁ ποδαστράγαλός της

Καλλίπ. Ἡ σημ. καὶ μέσ. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 211,4 (ἐκδ. Βόννης) «καὶ ὅτε ἐξέλθῃ ἡ σύγκλητος ἅμα τοῖς πατρικίοις καὶ στῶσιν, ἀναφαίνει ἡ αὐγούστα ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ πραιποσίτου». Συνών. *ἀγναντεύω* (I) 1 β, *ἀγναντίζω* (I) 2 β, *ἀναφανίσκω*, *παρουσιάζομαι* (ἰδ. *παρουσιάζω*). 2) Παρατηρῶ, θεῶμαι Σύμ.: "Νεφαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα. Συνών. *κοιτάζω*. 3) Μέσ. γ' προσώπ. ἐπέρχεται μεταμέλεια Σῦρ.: Μοῦ ἀναφαίνεται. Τοῦ ἀναφάνηκε τοῦ δεῖνα.

ἀναφάκραστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀναφρούκαστος Κρήτ. ἀνεφρούκαστος Α.Κρήτ. ἀφούκραστος Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **ἀφακράστος* < *ἀφακ'ράζομαι*, παρ' ὁ καὶ *ἀφουκράζομαι*. Ὁ τύπ. *ἀναφρούκαστος* κατὰ μετάθ.

1) Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, ἀνήκουστος Κάλυμν. 2) Ὁ μὴ ἀκούσας, ἀνήκοος Κάλυμν. 3) Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής Κρήτ.: Ἀναφρούκαστο κωπέλλι. Συνών. *κακαφάκραστος*.

ἀνάφαλλο τό, Ἰόνιοι Νῆσ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,216 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνὰ* καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *φάλλο* < Ἰταλ. *fallò*.

Τὸ ἀπρόοπτον ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Βάνει πάντα ὁ φρόνιμος 'ς τὴ μέση καὶ τ' ἀνάφαλλο.

ἀνάφαμα τό, Σκῦρ. ἀνάφαμ-μα Μεγίστ. ἀνέφαμ-μα Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) ἑνεφαμ-μα Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Σύμ. Τηλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφαίνω*.

1) Ἐμφάνις, παρουσία Σύμ. Τηλ.: "Πάνω 'ς τὸ ἑνεφαμ-μά μου Σύμ. Μὲ τὸ ἑνεφαμ-μά μου αὐτόθ. || Φρ.

Τῆς γειτονίας τὸ ἑνεφαμ-μα, τῆς στράτας τ' ἄμε κ' ἔλα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀργοσχόλου καὶ ἀσκόπως περιφερομένου) αὐτόθ. 2) Τὸ μέρος ὅθεν ἀναφαίνεται, προβάλλει τις ἐρχόμενος Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Μεγίστ. Σκῦρ. Σύμ.: Ἄσμ. "Πάνου 'ς τὸ σφιχταγκάλεσμα, 'ς τὸ γλυκοφίλημά τω, ἐπρόαλε 'ς τ' ἀνέφαμ-μα κ' ἡ βάγια μὲ τὴν σίκλα

Ἐλυμπ. Συνών. *ἀναφανή* 1. 3) Μέρος ὑψηλόν, περιβλεπτον Κάσπ. (Ἐλυμπ.) Μεγίστ. Σκῦρ. Σύμ.: Ἄσμ.

"Ἦλιε μ', ἂν εἶς ὥσάν κ' ἐμὲ γῇ κάλλιος πὺν τὰ μένα, πρῶαλε 'ς τὰ ἑνεφάμ-ματα νὰ φέξης καὶ νὰ φέξω Ἐλυμπ. Συνών. *ἀγνάντια* Β 3, **ἀγναντία*, *ἀναφανή* 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάφαμ-μα Μεγίστ. Ἀνεφάμ-ματα Κάσπ. Ἀνιφάμ-ματα Σκῦρ.

ἀναφανή ἢ, Κύπρ. Λέσβ. Σκῦρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεφανή Κύπρ. — ΔΛιτέρτ. Τζιμπρ. τραούδ. 3,50 ἀνιφανή Λῆμν. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφαίνω*.

1) Ἀνάφαμα 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: "Σὰν φτιάσω 'ς τὴν ἀναφανὴν τοῦ χωροῦ, ἑν-νὰ ρίξω μὲν τουφετῶν Κύπρ. Ἐναν κίν-νημαν ἦρτα πὺν τὴν ἀναφανὴν ὡς τὸ χωροκὸν αὐτόθ. "Ἀμα φτιάσαμε 'ς τ' ἑναφανὴ ἀντικρύσαμε τὸ χωριὸ Σκῦρ.

2) Ἀνάφαμα 3, ὁ ἰδ., Κύπρ. — ΔΛιτέρτ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

"Ποὺ τὴν λαόναν 'ς τὴν ἀνεφανὴν ἂν δοῦσιν μὲν γερόντισσαν κουτάλιν, ἑν-νὰ 'ν' ἡ Φωστηροῦ μ' ἕναν ἀρνὶν μὲ τὸ ὀ-δοῖνιν ρεμμένον 'ς τὴν μασκάλην

